

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **I. S.**, bytom B., zast. advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., so sídlom Laurinská 3, 811 01 Bratislava, IČO: 36 861 545, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Martina Mudierová, proti žalovanému: **DARDAN, s.r.o.**, so sídlom Michalská 19, 811 03 Bratislava, IČO: 35 902 272, zastúpený: Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s. r. o., so sídlom Bajkalská 31, 821 05 Bratislava, IČO: 36 868 221, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Marcel Biznár, **o vypratanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8 C 42/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. mája 2014, sp. zn. 14 Co 345/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) (§ 10 ods. 1 O.s.p.) rozsudkom zo dňa 27. mája 2014, sp. zn. 14 Co 345/2012 (ďalej aj „rozsudok“) potvrdil podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Pezinok (ďalej „súd prvého stupňa“) z 28. februára 2012, č.k. 8 C 42/2009-171, ktorým súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosti a zaviazal ho na povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 902,30 €. Odvolací súd sa podrobne oboznámil s výsledkami dokazovania na súde prvého stupňa, ako aj s jeho skutkovými a právnymi závermi, skonštatoval, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil, s uvedeným odôvodnením sa stotožnil a dospel k záveru, že nie je dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu

prvého stupňa, pretože odvolacie námietky žalovaného neobstoja. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že sa zaoberal tvrdením žalovaného o odňatí možnosti konať pred súdom, ku ktorému malo dôjsť postupom súdu prvého stupňa na pojednávaní konanom 28. februára 2012. Odvolací súd považuje postup súdu prvého stupňa v tejto otázke za zákonný a dôvodný, kedy nedošlo k nesprávnej aplikácii právnej normy a teda ani k porušeniu procesných práv žalovaného. Uviedol, že má za preukázané, že na pojednávanie 28. februára 2012 bol žalovaný ako aj jeho právny zástupca riadne predvolaný (a to tak, že na predchádzajúcom súdnom pojednávaní 22. novembra 2011 bol prítomnému žalovanému ako aj jeho právnenému zástupcovi oznámený termín pojednávania na 28. februára 2012 a obaja tento zobrali na vedomie). Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že na to, *„aby súd odročil pojednávanie z dôvodu práceneschopnosti právneho zástupcu účastníka konania, tento zároveň so žiadosťou musí predložiť aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorý konštatuje nemožnosť jeho účasti na pojednávaní bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Takéto vyjadrenie však súdu zaslané nebolo. Keďže zákon stanovuje túto podmienku ako obligatórnu, jej nesplnenie má za následok povinnosť súdu vykonať pojednávania, prejednať vec a prípadne aj vo veci rozhodnúť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že v tomto prípade išlo o práceneschopnosť právneho zástupcu účastníka, ktorému zákon priznáva možnosť eliminovať následky svojej neprítomnosti napríklad tým, že splnomocní na zastupovanie účastníka substituenta. Taktiež nemožno opomenúť ani ďalší aspekt nazerania na túto skutkovú situáciu, kedy súd pribral do konania tlmočníka...Týmto sa zvyrazňuje aj moment potreby dodržiavať zásadu hospodárnosti konania...“* Odvolací súd tiež uviedol, že rovnako súhlasí s postupom súdu prvého stupňa, ktorý skúmal platnosť výpovede z nájmu z 22. apríla 2010. Podľa názoru odvolacieho súdu je výpoveď z formálneho hľadiska platným právnym úkonom.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vadám podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, resp. na základe vykonaného dokazovania dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný v dovolaní uviedol, že *„súd prvého stupňa o návrhu žalobcu rozhodoval na pojednávaní dňa 28.2.2012 bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Právny zástupca svoju neúčast' na uvedenom pojednávaní ospravedlnil z dôvodu svojej práceneschopnosti a požiadal súd o jeho odročenie. Súd však dôvod neoznámil tak, ako*

to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 2 O.s.p. Právny zástupca bol práce neschopný od 24.2.2012, ktorý deň pripadol na piatok a nasledujúci pracovný deň požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti. Súd prvého stupňa mal preto dostatočný časový priestor na to, aby vyrozumel právneho zástupcu o konaní pojednávania, pričom v takom prípade by sa pojednávania mohol zúčastniť štatutárny zástupca žalovaného osobne. Pokiaľ súd prvého stupňa, resp. odvolací súd uvádza, že predmetné ospravedlnenie nemalo zákonné náležitosti, nakoľko neobsahovalo vyjadrenie ošetrojúceho lekára o tom, že sa daná osoba nemôže zúčastniť pojednávania (táto skutočnosť podľa môjho názoru vyplýva aj zo samotného potvrdenia o práceneschopnosti) je potrebné uviesť, že rovnako súd prvého stupňa si nesplnil povinnosť, ktorú mu ukladá ustanovenie § 119 ods. 2 O.s.p. Táto skutočnosť však nemôže byť na ťarchu žalovaného.“ Podľa žalovaného mu bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí nedostatočne zaoberal skutkovou aj právnou otázkou veci. Žalovaný ďalej uvádza, že „tým, že rozsudok súdu prvého stupňa je po skutkovej a právnej otázke zdôvodnený na necelých dvoch stranách, pričom dôvody, pre ktoré bolo žalobnému návrhu vyhovie následne rozvádza odvolací súd. Takýto postup je s poukazom na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.8.2011, č. 4 Cdo 37/2011 rovnako možné považovať za postup, ktorým súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.“ Odôvodnenie napadnutého rozsudku podľa žalovaného nezodpovedá zákonným požiadavkám, je neurčité, nepresvedčivé, absentuje vyhodnotenie žalovaným tvrdených a preukázaných rozhodujúcich skutočností. Žalovaný zároveň žiada o odloženie vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu vzhľadom na reálnu obavu núteného výkonu rozhodnutia ako aj vzhľadom k tomu, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa ako aj rozsudok odvolacieho súdu považuje za vecne správne a žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd alebo dovolací súd“) dovolanie zamietol.

Najvyšší súd predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolání) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Následne najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.),

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné, ak smeruje proti takému jeho rozhodnutiu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký jeho potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa najvyšší súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal predovšetkým otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (t.j. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala

možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Žalovaný existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerlal na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný namieta, že postupom súdov nižších stupňov mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súd prvého stupňa v rozpore s § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, hoci svoju neúčasť ospravedlnil závažným dôvodom – práceneschopnosťou.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 119 ods. 2 O.s.p. účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom

dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä:

- a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania,
- b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel,
- c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Podľa § 119 ods. 3 O.s.p. ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

Ustanovenie § 101 O.s.p. je prejavom prejednávacej zásady civilného konania, ktoré okrem iného upravuje predpoklady, za splnenia ktorých súd môže prejednať vec v neprítomnosti účastníka (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Súd môže uskutočniť pojednávanie v neprítomnosti účastníka len vtedy, ak účastník konania bol na pojednávanie riadne predvolaný, ak nepožiadaval o odročenie pojednávania alebo dôvod, pre ktorý požiadal o odročenie, nebol dôležitý. Ak teda účastník konania chce využiť svoje právo byť prítomný na prejednaní veci, ale mu v tom bráni prekážka, je jeho povinnosťou požiadať o odročenie pojednávania (nestačí len ospravedlnenie neprítomnosti na pojednávaní) a o odročenie pojednávania musí požiadať z dôležitého dôvodu. Aké náležitosti má obsahovať návrh na odročenie pojednávania upravuje ustanovenie § 119 ods. 2 a 3 zák. č. 388/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony účinný od 1. januára 2012 z ktorého ustanovenia vyplýva skutočnosť, že ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať ako ďalšiu, osobitnú náležitosť, vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní, čo musí ošetrojúci lekár vo svojom vyjadrení výslovne skonštatovať, aby vyjadrenie bolo možné považovať za právne relevantné. To znamená, že zdravotný stav účastníka podľa súčasnej právnej úpravy možno považovať za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania spravidla vtedy, ak účastník pripojí k návrhu vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zákonom požadovanom znení.

Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa konkrétnych okolností. Existenciu dôležitého dôvodu môže ale preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania tejto žiadosti. Jej dôvodnosť skúma predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej žiadateľ vyvodzuje existenciu ním tvrdeného dôležitého dôvodu. Pokiaľ ale nie je táto skutočnosť preukázaná, zostáva žiadosť o odročenie pojednávania iba v rovine nepodložených tvrdení, na ktoré nemožno vziať zreteľ.

Ako uvádza sám právny zástupca žalovaného, ktorá skutočnosť vyplýva i zo spisu, že bol práce neschopný od 24. februára 2012 (piatok). Dňa 26. februára 2012 (v pondelok) v poobedných hodinách (o 14:49 hod.) právny zástupca žalovaného podal e-mailom návrh na súd na odročenie pojednávania z dôvodu práce neschopnosti, pričom pojednávanie sa konalo už nasledujúci deň ráno, a teda súd objektívne nemal adekvátny časový priestor na reakciu. Právny zástupca žalovaného si okrem toho nesplnil aj svoju povinnosť oznámiť súdu dôvod na odročenie bez zbytočného odkladu.

Dovolací súd poukazuje na to, že právny zástupca žalovaného je advokát a má zákonnú povinnosť konať s odbornou starostlivosťou. Jeho návrh na odročenie pojednávania z 26. februára 2012 nevykazuje, že by tak konal, čím teda neboli splnené podmienky na odročenie pojednávania.

K argumentu žalovaného uvádzaného v dovolaní, že by sa sám štatutárny orgán žalovaného dostavil osobne na pojednávanie, ak by súd vyrozumel právneho zástupcu žalovaného o konaní pojednávania a neodročení, dovolací súd uvádza, že žalovaný bol na predmetné pojednávanie riadne predvolaný, mal vytvorenú procesnú možnosť sa tohto pojednávania zúčastniť a jeho prítomnosť nebola ospravedlnená. Z takéhoto konania ako aj z obsahu a argumentov uvedených v dovolaní vyplýva určité účelové konanie žalovaného, rovnako aj vzhľadom k opakovanému odročovaniu pojednávania zo strany žalovaného.

V procesnej situácii, ktorú v prejednávanej veci nastolil právny zástupca žalovaného podaním dostatočne nedoloženej žiadosti o odročenie pojednávania, nemožno súdu prvého stupňa vytýkať porušenie § 101 ods. 2 O.s.p., keď vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Jeho postupom nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

K tvrdeniu žalovaného, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí nedostatočne zaoberal skutkovou aj právnou otázkou veci, pričom „rozsudok súdu prvého stupňa je po skutkovej a právnej otázke zdôvodnený na necelých dvoch stranách str. 12 a 13 rozsudku, pričom dôvody, pre ktoré bolo žalobnému návrhu vyhovené následne rozhodol až odvolací súd“, dovolací súd uvádza, že odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu spĺňa požiadavky kladené na riadne odôvodnenie rozsudku v citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

Dovolací súd ďalej uvádza, že v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska základného práva účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) – porovnaj napr. rozsudok rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

Súd účastníkovi neodníme možnosť konať pred súdom ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo

prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

K námietke žalovaného, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samotné nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalovaným bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu otázky dôvodnosti a opodstatnenosti dovolania (t. j. danosti dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pokiaľ nedospeje k záveru, že dovolanie je procesne prípustné. V prejednávanej veci pri skúmaní otázky prípustnosti dovolania bolo zistené, že tento opravný prostriedok žalovaného nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a nepreukázala sa žalovaným tvrdená existencia procesnej vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p.).

V danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd však žalobcovi žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že mu v súvislosti s ním žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. októbra 2015

JUDr. Ján A u x t, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Vanda Šimová